

приятеля вече е повелъ своитѣ атаки на позицията съ прѣвѣсходни сили. Въ заключение двамата генерали моляха корпусния командиръ да побърза съ помощта си.

Таквазъ помощъ можеше да се даде на Шипка, или отъ едва възвърнашитѣ се отъ похода уморени части, които вечерята се събраха въ селата Присово и Шереметъ, или отъ 1-вата бригада на 14-та дивизия, разположена въ Севлиево. Първитѣ трѣбваше да прѣминатъ едно разстояние отъ 40—50 километра; вторитѣ — само 30 (до Габрово).

Генералъ Радецки обаче не намѣри за възможно да отелаби и този пътъ Севлиево, и рѣшава да върви на помощъ само съ търновската група. На 10-ий сутринята, слѣдъ като частитѣ отъ тая група попочинаха, той трѣгва съ стрѣлковата бригада и двѣ планински орждия за Габрово, а на генералъ Драгомирова прѣдписва сѣщия день да послѣдва за сѣщия пунктъ. Деня 10-й августа бѣше извънредно горѣщъ, температурата достигаше до 45 °/о по Реомюра, пътя макаръ и шосеенъ, прѣдставлява едно постоянно повдигане къмъ Стара планина, хората бѣха вече изтощени отъ двудневнитѣ маршове. При все това, тѣ вървяха напрѣдъ, въодушевени отъ единственното желаніе да пристигнатъ по скоро и спасятъ своитѣ погибающи другари на грознитѣ шипченски скали. По пладнѣ, когато горѣщината достигна най-голѣмата си сила, хората отъ стрѣлковата бригада почнаха да изоставатъ и падатъ по пътя въ изнеможение. Стана нужда да се дадѣтъ нѣколко продължителни почивки. Часа около 12 прѣзъ нощта, стрѣлковата бригада пристигна въ Габрово, а коловата на генералъ Драгомирова — около Дръново. Въ сѣщия тоя день генералъ Радецки получи редъ донесения отъ позицията, отъ които се виждаше, че противника този день сравнително бездѣйствува. Това обстоятелство, даваше право да се върва, че нуждата отъ помощъ не е тъй остра и на извънредно изморенитѣ стрѣлци бѣше разрѣшено да по-